

Nom: MARGARITA BUSQUETS

Edat: 57 anys

Lloc de naixement: Cartagena, Colòmbia

Estudis: Disseny gràfic

De què treballaves al teu país d'origen? En el departament comercial de la meva pròpia empresa de disseny gràfic (impressió digital de gran format). Cobríem, entre d'altres esdeveniments, la mitja maratón de Bogotà, una de les proves més importants de l'Amèrica Llatina.

Per què vas marxar del teu país? Els meus fills van marxar a viure fora. El meu marit i jo ens vam quedar sols i li van diagnosticar Parkinson. Aquí vivia la meva filla, podíem tenir millor atenció mèdica.

Què senties quan vas marxar? Pena i incertesa. Potser va ser impulsiu, però si tardàvem molt a marxar encara seria més difícil.

Quan vas arribar al Poblenou? Fa un any i mig

Què t'agrada del barri? Mantenir el contacte amb el mar, que hi hagi gent diversa

Què trobes a faltar? La posició social que tenia a Colòmbia, l'autosuficiència i les amigues, encara que mantenim el contacte per Whatsapp i algunes d'elles poden viatjar fins aquí.

Què et costa? Trobar feina i fer amistat amb gent catalana; la majoria de les amigues són també de fora.

Què has guanyat? Millor qualitat de vida, assistència mèdica, tranquil·litat i seguretat (a Colòmbia hi ha molta violència). A més, he recuperat les arrels familiars del meu pare.

El Futur: Incert, visc el dia a dia, no vull pensar gaire en el futur.

La meva història

Sóc la petita de cinc germans. El meu avi era un empresari català, tenia cinc diraris durant la República, entre ells l'Heraldo de Madrid, i també negocis amb la petrolera ESSO, on va treballar el meu pare. Durant la Guerra Civil el meu pare creua els Pirineus i agafa un vaixell d'aquesta empresa, que el porta a Cartagena, un dels ports més importants de Colòmbia; allà, començarà a treballar per l'empresa petrolera. Es casa amb la filla d'un italià. En aquella època hi havia moltes oportunitats a Colòmbia, s'hi obrien noves empreses i hi havia molta inversió estrangera. Posteriorment es trasllada amb la família a Bogotà. Quan es va jubilar de l'empresa ESSO, el seu pare va venir a Barcelona com a representant de les revistes Vanidades i Buenhogar. Arriben a finals del franquisme, durant els anys 70. Ni jo, amb 13 anys, ni la resta de la família, ens adaptem a Barcelona: no hi queda res del que coneixia el meu pare.

No m'adaptava al canvi de les estacions (a Colòmbia sempre fa el mateix clima). Tot i que el pis on vivíem estava molt bé, em sentia més a gust a Colòmbia, perquè vivíem a una casa situada al millor barri de Bogotà, amb totes les comoditats. Allà teníem jardí, aquí em sentia molt tancada. A més, a l'escola la professora em tractava malament per ser de fora, les amigues em preguntaven si els indis portaven plumes... Només vaig fer amistat amb una noia que venia d'Alemanya, ningú em va ajudar a intergrar-me. En un any vam tornar a Bogotà.

Allà es van criar els meus fills. El gran va anar a estudiar als EUA i ara entrena a un equip de futbol a Atlanta. La petita va estudiar Ecologia i li van concedir una beca de la Comunitat Catalana de Colòmbia per venir a fer un Màster (aquell any només en van concedir 5 per a tots els catalans o descendents de catalans que viuen a l'Amèrica Llatina). Es va enamorar de la ciutat i es va casar amb un català. Quan ens vam quedar sols, amb les atencions que necessita el meu marit, vam decidir anar a viure amb els fills. Per facilitats amb la llengua, per aconseguir papers i el passat familiar, vam decidir venir a Barcelona, al Poblenou, on vivia la meva filla.

Colòmbia és un país molt insegur, cada vegada va pitjor. Ja no es pot fer vida al carrer, la gent es reuneix a cases, locals... Conduir per Bogotà és molt difícil, hi ha molt de caos i et poden robar a qualsevol semàfor, mentre esperes. Malgrat tot, enyoro les relacions socials, la posició i la independència que tenia allà. Sempre havia treballat per mi mateixa, ara he d'aprendre a fer currículums! Als cinquanta anys! He fet diverses feines aquí, però no he trobat res fix. Començar de zero i des d'abaix a la meva edat és molt dur.

He venut tot el que tenia a Colòmbia, però canviat a euros no dóna per gaire. El meu pare no em va ensenyar el català per por. Ara l'entenc, però em costa una mica. Els catalans són gent simpàtica, em sento a gust, es fa molta vida al carrer i hi ha molts bars. Tot i que exportem cafè, nosaltres no en tenim tants! Però costa profunditzar en les relacions. La gent està acostumada a l'estranger, però no s'hi relaciona prou. A més, en general falta una mica de civisme, responsabilitat i educació.